

Jurnal Japonez

Marti 16 martie

Incerc din avion sa-mi continui jurnalul.

Ieri am fost la o deschidere de expo rom-jap. O asociatie de prietenie se ocupa de cativa ani de organizarea unor expozitii mixte cu artisti romani si japonezi. Japonezii mergeau la Targu Jiu unde participau la o tabara de creatie. De altfel toata actiunea organizata impreuna cu primaria din Tg. Jiu se desfasura sub semnul lui Brancusi. Era reconfortant sa-l auzi pe organizatorii japonezi pronuntand Constantin Brancusi in speech-ul lor in japoneza. Expozitia nu era foarte departe de anumite clisee vazute si in Romania in sensul ca nu avea si nici nu putea avea o alta deschidere fiind organizata de de o asociatie mica, cam ceea ce Mihai Oroveanu organiza cu multa zbatere si pasiune la et 3-4 al Teatrului National, ceva provincial. Cu toate acestea evenimentul era mai mult decat semnificativ atat prin regularitatea desfasurarii cat si prin prisma contactelor reciproce artistice, a comparatiei si a masurarii nivelului artistic Deschiderea oficiala a avut tot tacamul, s-au intonat imnurile de stat ale Romaniei si Japoniei, s-au tinut speech-uri (pictorita japoneza-curator, ministru secretar de stat cu care eram in vizita, fostul ambasador al Japoniei in Romania, ambasadorul roman, vice-primarul din Tg. Jiu, si altii).,s-a mancat ceva mixt japonez-chinezesc-romanesc si s-a baut bere japoneza si vin romanesc. Nu am putut percepe mesajul critic dar cred ca impresia mea se adeverea. Era o expozitie medie. M-am intalnit cu totul intamplator cu un student japonez pe care-l vedeam de vero zece ani din cand in cand in Romania. Aici chiar ca se confirma zicerea ce mica e lumea.Pasionat si iubitor de Romania, cum de altfel avem sa constat la toti cei japonezi intalniti si care aveau diferite legaturi cu Romania. Cred ca se manifesta un fel de nostalgie dupa o Japonie naturala si genuina pe care o intrezaresc in peiasjul romanesc de la tara (Maramures, Moldova de nord). Studentul japonez scosese un mic ghid turistic pentru japonezi cu Cehia, Ungaria, Romania. Pe undeva eram uimit de flexibilitatea si initiativa acestoe oameni, Morisei scosese la Humanitas un album despre Maramures, o expozitiei intineranta bazata pe imagini din acest album strabatuse Europa si acum Japonia,

Cand m-am intors la hotel am gasit un pachet din partea lui Morisei, erau cateva CD-ROM uri pe care mi le promisese, cu muzica din zona alternativa (techn)-etno, sau cel putin asa cred , eu intrebandu-l despre aceasta zona care ne intereseaza pe mine si pe aAnda. Am gasit de asemenea si ultimul film al lui Sukorov (spunand ca sunt de altfel prieteni) si despre care mi-a vorbit la superlativ, rugandu-ma totodata sa-l pavin si lui Gabriel Liiceanu. M-au reconfortat cele cateva cuvinte ce insoteau cadourile denotand bucuria si pasiunea lui pentru cultura si peisajul est European (in prezent tocmai traducea din literature rusa si era entuziasmat). Surprinzator declarand ca in pofida apropierei ca distanta si cultura, chinezii ii erau mult mai distanti.

In timpul relativ scurt pe care l-am petrecut in Japonia am cunoscut mai mult oameni foarte interesati si apropiati de Romania decat am reusit eu sa descopar eu Japonia. Cred ca cel mai mare castig al acestei vizite l-a constituit reconsiderarea interesului meu pentru Romania si ce constituie ea acum in acest context globalizant, decat umplerea de Japonia. Pana la aceasta vizita Japonia era cu totul altceva, era un interes abstract, o admiratie pentru arhitectura si arhitectii ei de astazi, rafinati si permanent surprinzatori prin vocabularul nou ce-l propuneau. Am gasit desigur multa arhitectura moderna de calitate, cel putin la Tokyo si Nagoya, dar care fiind in masa si de multe ori fiind inghitita in oficial-comercial devenea nerelevanta.

Ce mi-a placut in Japonia?

Am descoperit o anumita liniste poate surprinzatoare intr-un super oras de aproape 10 mil. de locuitori. Un lucru bine facut si oameni dedicati lucrului pe care il fac.De-a lungul drumurilor, la intersectii, iesiri din curti sau la lucrarile care se executau de-a lungul drumurilor erau o multime de oameni-roboti in uniforme , cu caschete, mai dotati decat politisti si acri am inteles ca erau un fel de ajutoare la semnalizarea si fluidizarea circulatiei in acele puncte critice.

DUMINICA 14 MARTIE 2004

Dimineata cu soare si multa lumina in camera de la etajul 39.M-am sculat remontat dupa o noapte de angoasa. Micul dejun l-a luat de asta data la etajul 40. Am inlocuit gradina japoneza cu panorama asupra orasului.Am plecat prin oras cu destinatia Sinjuku dar orientandu-ne gresit dupa harta (eram doar doi arhitecti) ne-am trezit in exact directia opusa – Zona Palatrului imperial.Mister putin, mai mult vastitatea terenului decupat din densitatea constructiilor putea impresiona. Si poate lipsa de grandoare care compensa forta cladirilor din jur. Interesanta relatia de expectativa pe care turnurile din jur o revarsau asupra imensi esplanade din fata Curtii imperiale.Nu departe ne astepta din nou Forumul Tokyo cu placut vedreii si probabil si sderii, barul-prisma de sticla suspendat la subtiuara mezaninului.Sticla pura fara metal sau aluminiu. Nu departe am

decoprit intersectia cu turnul Sony si as zice cosmoplitele treceri pietonale in digonala, M-am plimbat de doua ori pe ele. M-am simtit miunat, le stiam de undeva de unge imi placuse, crd ca din filmul bae]racca.deschizand filmul am gasit linistirea mea, muzica filmul si pilula fac ceva minunat acum....